

МОТИВИ НА РЕШЕНИЕ, ПОСТАНОВЕНО ПО НЧД № 2419 по описа
за 2022г.

Софийска градска прокуратура е внесла в Софийски градски съд преписка, образувана във ВКП по повод молба от посолството на Руската федерация, съдържаща искане за екстрадиция на руския гражданин Р.А. за провеждане на наказателно производство, за извършено престъпление по по ч.5 на чл.33, ч.3 на чл.159; ч.5 на чл.33, ч.3 на чл.159; ч.5 на чл.33, ч.3 на чл.159; ч.5 на чл.33, ч.3 на чл.159; ч.5 на чл.33, ч.3 на чл.159; ч.5 на чл.33, ч.3 на чл.159; ч.5 на чл.33, ч.3 на чл.159; ч.5 на чл.33, ч.3 на чл.159; ч.5 на чл.33, ч.3 на чл.159 от НК на РФ –мошеничество, тоест грабеж на чуждо имущество по начин на лъжа, извършено от група лица по предварителен сговор, с използване на свое служебно положение, за разглеждане по реда на чл.14, ал.4, т.5 от Закона за екстрадицията и европейската заповед за арест /ЗЕЕЗА/.

В съдебно заседание исканото за екстрадиране лице не изявява съгласие по реда на чл.19, ал.1 от ЗЕЕЗА за незабавно екстрадиране.

Представителят на СГП поддържа становище, че следва да бъде допусната екстрадицията на исканото от молещата държава лице, тъй като са налице предпоставките, визирани в ЗЕЕЗА. Предвид тези съображения прокурорът моли съдът да допусне екстрадиране на лицето.

Упълномощеният защитник на исканото за предаване лице пледира съдът да постанови решение, с което да не допусне екстрадиция на Арсанов, тъй като са налице предвидените в ЗЕЕЗА основания за отказ.

Исканото за екстрадиране лице моли да не бъде екстрадиран.

Съдът, след като прецени направеното искане от молещата държава, становищата на страните, събраният доказателствен материал, разпоредбите на закона и съобразно вътрешното си убеждение, намери за установено следното от фактическа и правна страна:

Исканото лице Р.А. е роден на ****г. в Цаган Аман, в Руската Федерация, руски гражданин, с висше икономическо образование, женен, с ЕГН *****.

С постановление на привличане на обвиняем по наказателно дело № 14250674/2014, Ейски район му е било повдигнато обвинение престъпление по ч.5 на чл.33, ч.3 на чл.159; ч.5 на чл.33, ч.3 на чл.159; ч.5 на чл.33, ч.3 на чл.159; ч.5 на чл.33, ч.3 на чл.159; ч.5 на чл.33, ч.3 на чл.159; ч.5 на чл.33, ч.3 на чл.159; ч.5 на чл.33, ч.3 на чл.159; ч.5 на чл.33, ч.3 на чл.159; ч.5 на чл.33, ч.3 на чл.159 от НК на Руската Федерация.

С молба за екстрадиция е отправено искане от съдебните власти на РФ за екстрадирането на Р.А., установен на територията на Република България. Към нея са приложени надлежно заверени препис от постановление за привличане на обвиняем, описание на престъплението, за което се провежда наказателното производство, копие от приложимите законови разпоредби. Всички документи са придружени с надлежен превод на български език.

При така установените факти настоящият съдебен състав намери искането за екстрадирането на руския гражданин Р.А. за неоснователно, тъй като намери, че е налице основание за отказ, съгласно чл.7, т.6 от ЗЕЕЗА.

Съгласно чл.5, ал.1 от ЗЕЕЗА екстрадиция се допуска само когато деянието съставлява престъпление по българския закон и по закона на молещата държава, а съгласно ал.3 от същия закон „деянието съставлява престъпление и в двете държави, когато независимо от разликите в съставите им техните основни признаци съвпадат“.

На първо място налице е двойна наказуемост по смисъла на чл.5, ал.1 и ал.3 от ЗЕЕЗА. Видно от представеното по делото в надлежно заверено копие постановление за привличане на обвиняем, деянието в извършването на което е обвинен руския гражданин, съставлява престъпление и по българския закон.

На следващо място, в цитираното постановление подробно са описани всички факти относно изпълнителното деяние и участието на исканото лице в него, а именно през 2011 година руският гражданин Р.А. е подготвял и представял необходимите за получаване на кредит документи на длъжностно лице, като двамата са извършили деянията в съучастие по между си си. Длъжностното лице, което е съучастник съгласно така повдигнатото обвинение, не е заблудено от исканото лице, а според изложените фактически обстоятелства не са въведени в заблуждение и други лица. При така изложените факти относно съставомерните признаци на престъплението, за което на исканото лице е повдигнато обвинение, според настоящия съдебен състав същото не е съставомерно на престъплението „измама“, а е престъпление по чл.248а, ал.1, вр. ч.20, ал.2, вр. чл.26, ал.1 от НК на Република България.

За това престъпление е предвидено наказание „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“ до ТРИ ГОДИНИ и „ГЛОБА“ от хиляда до пет хиляди лева.

Съгласно разпоредбата на чл.81, ал.3, вр. чл.80, ал.1 от НК на Република България давностният срок за наказателно преследване е изтекъл.

Съгласно разпоредбата на чл.7, т.6 от ЗЕЕЗА екстрадиция се отказва за престъпление, което е амнистирано или за което наказателното преследване или изпълнението на наказанието на наказанието е погасено по давност според законодателството на българската или на молещата държава.

Предвид наличието на това основание, съдът отказва екстрадицията на руския гражданин Р.А..

При наличието на цитираното основание за отказ, съдът намери, че е безпредметно да обсъжда наличието или липсата на твърдяните от защитата други основания, при които се отказва или може да бъде отказана екстрадиция.

Мотивиран от изложените съображения настоящият състав постанови съдебния си акт.